

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/802/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6414205780
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6414205780.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Klaudie Koskovej a sudcov JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci navrhovateľky P. W., nar. XX. XX. XXXX, bytom J. XX, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár s. r. o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO 47 234 466, proti odporcovi POHOTOVOSTĚ s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 234,00 eur, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu v Žiari nad Hronom č. k. 10C/77/2014-33, zo dňa 2. júla 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 234,00 eur spolu s 8,25 % úrokom z omeškania ročne od 07. 05. 2014 do zaplatenia a nahradiť navrhovateľke trovy konania vo výške 431,83 eur spočívajúce v trovách právneho zastúpenia na účet jej právneho zástupcu, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že návrh navrhovateľky na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka je dôvodný. Na základe zmluvy o úvere zo dňa 18.03.2011 poskytol odporca navrhovateľke sumu 350,00 s tým, že navrhovateľ mu mal vrátiť túto sumu zvýšenú o úroky a poplatky. Išlo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Zmluva neobsahovala všetky zákonom predpísané náležitosti § 9 ods. 2 písm. f) a j), kedy v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch je úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov. Navrhovateľ bol zo strany odporcu uvedený do omylu predložením absolútne neplatnej zmluvy v časti úrokov a poplatkov. Keďže navrhovateľ odporcovi zaplatil sumu 584,00 eur, potom sa odporca obohatil na jeho úkor o 234,00 eur. Túto sumu je povinný navrhovateľke vrátiť, spolu s príslušným úrokom z omeškania v zmysle 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Námietku premlčania vznesenú odporcom súd neuznal za dôvodnú, pretože odporca nepreukázal, že od momentu kedy sa navrhovateľka dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jej úkor obohatil, do momentu podania jej návrhu na začatie konania na súd by bola uplynula dvojročná subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pre začiatok plynutia tejto doby sa vyžaduje skutočná (preukázaná) a nie len predpokladaná vedomosť. Súd mal za preukázané, že navrhovateľka sa o jej práve na vydanie bezdôvodného obohatenia dozvedela v deň vypracovania návrhu na súd dňa 08. 05. 2014, od svojho advokáta. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. zásady úspechu vo veci a podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov.

Proti tomuto rozsudku podal odporca v zákonnej lehote odvolanie. Navrhol rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie alebo rozsudok zmeniť tak, že odvolací súd návrh zamietne.

Namietal, že súd vec neprávne právne posúdil a vo veci nesprávne rozhodol.

Odporcom vznesenú námietku premlčania nároku súd neposúdil správne, pretože mal vychádzať z trojročnej premlčacej doby (ust. § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka). Len konštatovanie navrhovateľky, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedela v deň spísania návrhu na začatie konania, nemožno považovať v prípade posúdenia zachovania subjektívnej premlčacej doby za postačujúce. Navrhovateľka nijakým spôsobom nepreukázala subjektívny moment, kedy sa dozvedela o bezdôvodnom obohatení. Už od roku 2009 je v masovokomunikačných prostriedkoch často diskutovaná téma spotrebiteľských vzťahov, a teda navrhovateľke tvrdené skutočnosti museli byť známe minimálne od roku 2009.

Odporca popiera právny status navrhovateľky ako spotrebiteľa a predmetnú zmluvu nemožno posudzovať ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Potom zmluva nemusí obsahovať údaje takejto zmluvy, ktoré súd odporcovi vytyka. Navrhovateľka z vlastnej vôle vstúpila do zmluvného vzťahu za účelom poskytnutia peňažných prostriedkov na výkon „zamestnania“.

Navrhovateľka sa k odvolaniu nevyjadřila.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Podľa § 219 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (ods. 1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (ods. 2).

Ani s ohľadom na námietky vznesené odporcom v odvolacom konaní nemožno dospieť k inému záveru, než k akému dospel prvostupňový súd. V odvolacom konaní odporca neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by boli významné a odôvodňovali iné, resp. také rozhodnutie, akého sa domáhal odporca.

Okresný súd správne posúdil, že právny vzťah účastníkov založený na základe Zmluvy o úvere č. 609600245, ktorá bola podpísaná účastníkmi dňa 18. 03. 2011 (a pripojená k návrhu na začatie konania) je potrebné posudzovať ako vzťah spotrebiteľský podľa § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, ako aj zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzavretia zmluvy. Hoci zároveň ide o úverový právny vzťah (absolútny obchod), na ktorý sa vzťahujú aj ust. § 497 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, čo tvrdí odporca. Obchodný zákonník aplikáciu právnej úpravy inštitútu spotrebiteľských zmlúv nevylučuje, v odvolaní to konštatuje aj sám odvolateľ.

Pokiaľ odvolateľ v odvolaní výslovne „popiera právny status navrhovateľky ako spotrebiteľa“, bližšie, resp. žiadne skutočnosti k tomu neuviedol. Možno k tomu dodať, že dlžník (v tomto konaní navrhovateľka) je v zmluve označená menom a priezviskom, rodným číslom a číslom občianskeho preukazu, čo ho jednoznačne identifikuje ako občana (fyzickú osobu), ktorá pri podpise zmluvy nekonala ako subjekt, konajúci v rámci podnikateľskej či inej zárobkovej činnosti (podľa zistenia odvolacieho súdu napr. registráciu ako živnostník navrhovateľka ani nemá).

Správny je aj záver okresného súdu spočívajúci v tom, že úver v tomto prípade bol bezúročný a bez poplatkov z dôvodov, ktoré okresný súd uviedol v odôvodnení rozhodnutia a zmluva o úvere je absolútne neplatná v tejto časti.

Potom nárok navrhovateľky na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 451 Občianskeho zákonníka, vychádza zo správne a náležite súdom zisteného skutkového stavu.

Správne sú závery okresného súdu aj pokiaľ ide o posúdenie otázky premlčania a plynutia premlčacej doby uplatneného nároku (§ 107 Občianskeho zákonníka).

Pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia Občiansky zákonník stanovuje kombinovanú premlčaciu dobu - subjektívnu (§ 107 ods. 1) a objektívnu (§ 107 ods. 2). Tieto premlčacie doby začínajú, plynú a končia nezávisle na sebe. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a objektívna premlčacia doba je trojročná, alebo desaťročná. Pokiaľ márne uplynula aspoň jedna z týchto premlčacích dôb a je

vznesená námietka premlčania, nemožno právo na vydanie bezdôvodného obohatenia priznať. Ak sa skončí plynutie jednej z nich právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému plynie ešte druhá premlčacia doba.

Návrh navrhovateľky na súd bol podaný dňa 12. 05. 2014.

K bezdôvodnému obohateniu začalo dochádzať od 17. 08. 2011, kedy bolo odporcovi splatené celkom 365,00 eur (t.j. suma 15,00 eur už prevyšovala poskytnutú istinu úveru 350,00 eur). Objektívna trojročná premlčacia doba uplynula 18. 08. 2014. Za preukázaný možno mať začiatok plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby od 08. 05. 2014, teda od prvej porady navrhovateľky s advokátom. Z hľadiska začiatku plynutia premlčacej doby v danom (konkrétnom) prípade nemožno považovať všeobecnú okolnosť tvrdenú odporcom, že „nakoľko už od roku 2009 sa v masovokomunikačných prostriedkoch často diskutuje téma spotrebiteľských úverov, že z tohto dôvodu navrhovateľke museli byť známe skutočnosti ohľadom jej nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia minimálne od roku 2009“, za dôvodnú.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1, § 151 ods. 1 (návrhové konanie) a § 142 ods. 1 O. s. p. (zásady úspechu vo veci). V odvolacom konaní bola úspešná navrhovateľka, ktorá však náhradu trov neuplatnila a žiadne trovy odvolacieho konania jej ani nevznikli. Preto navrhovateľke odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.